ČÍSLO 5.

Cesty a Cíle

ROČNÍK VI.

15. března 1928.

OBSAH:

Bůh a náboženství v duchu SB.
Náboženská situace v Československu.
Meditace.
Kadidlo a náboženství.
Ze Svobodného bratrství.
Vůdce maďarských unitářů Josef Ferencz.
Nová směrnice ve školství amer.
Hrdinství a láska.
Záhonek rozmaru.
Týdenní kalendář SB.
Literatura.

„UNITARIA", PRAHA I., KARLOVA 8.
Knihkupectví a nakladatelství Svobodného bratrství.

Cesty a cíle vycházejí 1. a 15. každého měsíce. Za redakci odpovídá N. F. Čapek. Redakce a správa v Praze I., Karlova 8. (Unitaria). Jednotlivá čísla po 80 hal. Celoroční předplatné Kč 16·—, pololetně Kč 8·—. Kdo podrží ukázkové číslo, je považován za odběratele. — Účet pošt. úř. šek. 21321. — Telefon č. 20121. — Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze č. 238.133-VI-22.

Literatura.

Zdeněk Nejedlý: Božena Němcová. Monografie o životě a díle této veliké ženy a spisovatelky. Kniha patří k nejkrásnějším dílům Nejedlého. Bibliofilská úprava, dvojbarevný tisk na japanu banzay. Stran 184, cena Kč 27·—. Vydalo nakladatelství „Dobrá edice", Praha XII., Chodská 13.

Padesát let Zdeňka Nejedlého. Sborník studií a vzpomínek, pozdravů a dopisů, mezi jehož přispívateli je řada nejvýznamnějších lidí. (F. X. Šalda, A. Jirásek, J. S. Machar, Gamma a m. j.) Bibliofilská úprava. Stran 272, cena Kč 37·50. Vydalo nakladatelství „Dobrá edice."

Časopisecký zpravodaj. Prvé číslo nového ročníku právě vyšlo. Seznam časopisů vycházejících v RČS je nyní seřazen dle všech oborů, takže je nepostradatelnou pomůckou pro každého. Adresa: Smíchov, Smetanova 2. Tel. 41282. Roční předplatné Kč 28·—.

Norbert F. Čapek: Relaxace. Je to druhý svazek „Knižnice vítězného života" a podává několik cenných návodů k praktikování vědecké relaxace. Spisek je vhodným doplňkem předchozího svazku „Ovládnutí bolesti", jakož i praktickou příručkou pro všechny, kdož chtějí vědomě řídit svůj duševní život. — Vyšlo nákladem „Unitaria", Praha I., Karlova 8. Stran 16. cena Kč 2·—.

—em—

Bůh a náboženství v duchu SB.

Úryvek přednášky dra N. F. Čapka pronesené 18. února 1928 ve velkém sále Slovanského ostrova a 20. února ve velkém sále paláce Radio v Praze na téma: Móda, láska, rozum. Větší část přednášky jednala o módě v poměru k lásce a rozumu a zde přinášíme její zakončení.

Do češtiny byla přeložena kniha, kterou jsem četl před mnoha lety jako student theologie a která vychází z hlediska, že náboženství je cit. Mám to za velký klam. Ačkoli nemohu si myslet náboženství bez posvěcení celého citového a pudového života, přece náboženství jen jako cit vede k rozbředlosti, k chorobné sentimentalitě, k mravní slabosti, k zmítání se nahoru a dolu.

Kazatel, který vidí svůj úkol v tom, aby city rozvířil a považuje to za svůj hlavní úspěch, že jeho posluchači se v citech „vykoupali", ten se minul povoláním.

Podívejte se na ty ubohé oběti fanaticky náboženských citů; jsou to mučedníci svých citů a srážek se skutečným životem, který nebéře ohled na city.

Láska je také citem, ale není-li ovládána rozumem, vůlí a životní disciplinou stává se zdrojem největších utrpení, z kterých nikdo nebéře užitku.

Tím nepravím, že náboženství má se jevit v rozumářství. Spíše bych připustil, že má projevovati se vůlí, činem, skutky, odvahou, sebeúctou, samostatností, vším, co značí lidskou důstojnost a šlechetnost v nejlepším slova smyslu.

Náboženství, které se stalo pouze ornamentem, příkrasou, zvykem nebo módou, nemá nám už

dnes co říci ani co dáti a je pro uvědomělého člověka přítěží, přežitkem, balastem, a k tomu ještě nedůstojným.

Potřebujeme však jako soli náboženství, které zabírá všechny mohutnosti člověka, které obsahuje vše, čím člověk žije a hlavně čeho je schopen dosáhnouti na cestě k nejvyššímu blahu a k nejvyšší dokonalosti.

To je náboženství, jak mu rozumíme a jak je pěstujeme v Svobodném bratrství. Nemuseli bychom to nutně nazývat náboženstvím. Prví křesťané tomu také neříkali náboženství, ale nazývali to „cestou." Mohli bychom to nazvat královským uměním, to jest vrcholem všech umění, uměním jak žíti.

Jako každý umělec potřebuje všechen um, rozum, i vtip, intuici i meditaci, aby vystihl zákony tvoření, tak i my potřebujeme poznávati zákony tvůrčího života, zákony života vesmírného, duchovního a přírodního, protože jsou to zákony vzestupu a dokonalosti.

Jako umělec musí mít umělecký cit, aby do svého díla vložil city které sám má a které chce svým dílem projevit a vyvolat, tak i my v svém životním díle potřebujeme jasného rozlišení citů a nálad, které jsou nám škodlivé, od citů a nálad, které chceme pěstit a uplatnit.

Jako umělec jen tenkrát je umělcem, je-li výkonným umělcem, umí-li postavit nějaké dílo nesmrtelné, tak i my tvoříme a modelujeme z hlubin své božské podstaty a v ustavičném vzestupu dílo, které přetrvá smrt těla a všechny překážky na cestě k nejvyšším metám bytí.

Nám proto slovo Bůh nemůže znamenati vel-

kou nebo malou modlu, před níž klekáme, ani zveličenou a zlidštělou představu, od které nás dělí propast nebo prostor nebo cokoli jiného.

Nám v tom ohledu nemůže postačit něco menšího než to nejvyšší, nejobsáhlejší všech tajů Tajemství, z něhož, k němuž a pro nějž jsou všechny věci, a v němž jsou i obsaženy všechny vzory a ideály, pomůcky a síly k dosažení toho nejvyššího, čeho jsme schopni.

Všechno, co si naši přátelé různých náboženských směrů a církví jako Boha představují, je příliš malé a nedostatečné, a odpovídá sotva úrovni některého z tvorů nadlidských, kteří nám mohou býti přáteli a třeba i učiteli, ale nemohou nám představovati to, co je pro dnešní lidské chápání nepředstavitelné, nenapodobitelné a nevyslovitelné Tajemství vesmírného bytí.

Oni, se svého hlediska, mohou svého Boha žádat, aby něco udělal, co by jinak neudělal, aby byl laskavějším a smiloval se, kde by se jinak nesmiloval — tak jako přemlouváme nedokonalého, nechápajícího a ne dost ochotného člověka — pro nás by to bylo nedůstojné snižování Nejvyššího na úroveň nějakého politika nebo potentáta nižšího řádu.

I když je takové přemlouvání a modlitební napovídání, co by Bůh měl dělat podle naší vůle a našich přání odvěkou módou pobožných, nám jest tato móda proti rozumu a proti pojmu o nejvyšší lásce. Nám musí postačit úsilí, poznávati vůli Nejvyššího v zákonech všehomíra a ve všem, čím se Jeho vůle na všech stupních bytí projevuje.

A to své poznání budeme uplatňovati činy

a službou lásky jak k našim bližním, tak vzhledem k nejvyšším hodnotám vlastního charakteru a životního poslání.

Výsledkem takového života bude nejprve vždy dokonalejší se vyrovnávání s největšími a trvalými skutečnostmi života bez ohledu co je módou a zvykem. Jinými slovy bude to znamenati vnitřní mír, soulad s Nejvyšším. Ten zvláštní mír v duši projeví se i na tváři a v celém počínání vyrovnaných lidí.

Dále pocítíme v hlubinách své duše jakési zvláštní uvolnění, osvobození od tlaku, depresí, obav. Pocítíme, že se přetrhávají všechna otrocká pouta a že konáme, jen co je podle našeho vnitřního přesvědčení, ať už je to módou nebo proti módě, ať je to v souhlase s příbuznými a přáteli nebo proti nim.

S klidem a vnitřním osvobozením dostaví se úsměv, humor, dobrá nálada. Nebude to úsměv přetvářky, ani úsměv vynucený, ale bude tak přirozený jako sluneční paprsek a tak příjemný jako pozdrav přítele.

Co bylo s počátku jakousi událostí, že jsme překvapili úsměvem a dobrou náladou, kde každý čekal mračna a hromobití — to stane se postupně trvalým ziskem a samozřejmostí.

Co jsme konali v rozčilení, budeme konati s klidem, co jsme prosazovali zlobením, prosadíme u vědomí své síly a své duševní převahy.

A to vše bude jen cestou k vyšším metám, k radostnější práci a k získání vyšších hodnot.

Vidím jak v budoucnosti stane se všeobecným, co dnes se děje ojediněle, že lidé, kteří

se s námi potkají, budou říkat: „To je asi někdo ze Svobodného bratrství!“

A postupně se ujme móda SB., móda životního optimismu, móda úsměvů a humoru. Nikoli móda slabochů, kteří jsou se vším spokojeni a nechají si vše líbit, ale móda silných, kteří se nedají koupit ani navést k nedůstojným kompromisům, móda osvíceného rozumu a rozumné lásky, móda síly, radosti, odvahy k původnosti a k vyšší božnosti.

Náboženská situace v Československu.

Poslední číslo „The Hibbert Journal“, anglické revue světového významu, přináší obšírný článek o náboženské situaci v Československu z péra dra N. F. Čapka. Studie je pozoruhodná tím, že na náboženskou situaci v naší vlasti vrhá zcela nové světlo. Průměrný čtenář slyší a čte neustále o 80 proc. katolíků, tolika a tolika procentech evangelíků a j. vyznáních. Autor studie pouhým rozdělením republiky na jednotlivé země přichází ihned k docela jiným číslům a důsledkům. Tak uvádí, že mezi Čechy je nanejvýš 50 proc. katolíků a ani toto číslo není směrodatné, ježto není možno zjistit kolik aktivních členů má katolická církev, nanejvýše, když bychom si vypomohli číslem z voleb do parlamentu. Podle tohoto měřítka by počet příslušníků katolické církve byl menší než 25 proc. V městech, jako je na př. Praha, nezúčastňuje se služeb božích více jak 6 proc. všeho obyvatelstva.

Autor uvádí dále, že za éry husitské v celém národě povstalo živelné náboženské hnutí proti neudržitelné autoritě papeže a za práva svobody svědomí. V přítomné době zaměstnávají jiné otázky duši lidu. Je to především otázka, zda má náboženství býti v souhlase s vědou, anebo má státi pouze na tradici? Zda je něčím, co má cenu pro každodenní život, anebo je pouze dekorací určitých momentů v životě. Zda je vedoucím činitelem osvěty a duchovního vůdcovství anebo jen udržovatelem starých zvyků a způsobů myšlení.

Po převratu lidé houfem vystupovali a přestupovali z církve katolické. V té době měli čeští evangelíci, zvaní Čeští bratři, jedinečnou příležitost zachytiti tuto masu hledajících duší. Měli v té době 160.000 příslušníků, mnoho vzdělaných duchovních, řadu ustálených a dobře organisovaných sborů a nadto vydatnou podporu od státu. Avšak za všech těch příznivých okolností nezískala evangelická církev více jak 70.000 z oněch dvou milionů Čechů, kteří od r. 1918 vystoupili z katolictví, takže na počátku r. 1927 byl počet českých evangelíků 253.054, i s dítkami, které se od r. 1918 narodily. Z toho je pouze 46.273 přispívajících členů. Příčina tohoto malého úspěchu nutno hledati v ortodoxii a neustálém zdůrazňování těchže náboženských projevů, jaké byly zachovávány před 400 lety.

Dále uvádí autor zprávu dra Kováře o československé církvi, načež zmiňuje se o jiných náboženských společnostech, jejichž kulturní vliv a číselný úspěch nekryje se ani zdaleka s nákladem a časem na práci věnovaným. Při zmínce

o čs. společnosti YMCA. poukazuje pochvalně na její mravní ovzduší a na mnohé příležitosti k sportovnímu a klubovnímu životu vedle mnohých jiných výhod, jež při ohromných fondech svých a vydatné státní i cizí pomoci může poskytnouti. Při tom ovšem v ohledu náboženském, pro který byla založena, vykazuje výsledky nepatrné.

Ke konci uvádí dr. Čapek pro úplné porozumění náboženskému životu u nás několik slov o neurovnaných právních poměrech vzhledem k náboženským společnostem, stojícím na stanovisku rozluky církve a státu, jak o tom bylo psáno v minulém čísle „Cest a cílů" v první organisační zprávě.

Nakonec je několik slov o Svobodném bratrství. (Už jsme se báli, že autor půjde ve své skromnosti tak daleko, že se o SB., o vrcholné práci svého života ani nezmíní.) Poukazuje na známý fakt, že návštěva pravidelných shromáždění SB. v Praze daleko předčí pravidelná kostelní neb jiná shromáždění evangelíků i katolíků, což padá tím více na váhu, když se uváží, že účastníci musí si sami a pokaždé sbírkou drahé sály zaplatit, neboť SB. nemá dosud svého shromáždiště.

Jedním ze zvláštních rysů SB. je živý zájem značného počtu mladých lidí, kteří se zúčastňují všech podniků. Mnoho se také koná pro pěstování hlubších náboženských vědomostí, vždy v souzvuku s vědeckými metodami myšlení, leč hlavní důraz se klade na vyvíjení silné náboženské osobnosti a umění prožívati krásný a tvůrčí život je zdůrazňován více než kult

a obřad. Jména, písma, formy a organisace nejsou pokládány za účel samy v sobě, nýbrž pouze za způsoby a prostředky k dosažení souzvuku se sebou samým, svými bližními a s Nejvyšším.

Studie dra Čapka byla již v zahraničních listech hojně komentována a opraví aspoň z části jiné, dobře míněné zprávy zasílané do ciziny.

M.

Meditace.

Vyznáváme sami sobě a Nejvyššímu Duchu pravdy v nás, že více živoříme než žijeme, ač jsme povoláni k velkému hodu krásného života. Vyznáváme za sebe a za mnohé ze svých bližních, že se navzájem nepodněcujeme k nejplnějšímu vyžití radosti ze života, jakých jsme schopni, že mezi námi tak často jeden druhému nohy podráží, závidí, ubližuje.

Slibujeme svému svědomí a tomu božskému ohni v nás, že budeme pilněji naslouchati, kdy a co k nám mluví nejvyšší Moudrost a Láska. Slibujeme, že každý dobrý podnět a každou jiskérku nadšení v sobě lépe zachytíme a roznítíme. Půjdeme do života k činorodé práci s odvahou a s vírou ve vítězství.

Přistoupíme k zápasům denního života u víře, že jsme povoláni vyžíti co je v nás nejkrásnějšího, že každý z nás v něčem vznešeném může zvítězit. Půjdeme s přesvědčením, že odvážnou hru tohoto života musíme vyhráti a odnésti si palmu vítězství do životů dalších.

Každý z nás je povolaným představitelem nejvyšší Moci vesmírné, proto vezmeme na se svůj podíl na velkém životě a obětech lásky s radostnou písní v duši.

Kadidlo a náboženství.

Jistý profesor botaniky vyprávěl nám jednou o tom, kterak se dá snadno zabránit, aby květy stromů, kvetoucích časně na jaře, nezmrzly. Stačí uděláme-li před půlnocí na zahradě oheň a upravíme jej tak, aby vydával hodně kouře. Zajímavé při tom je to, že nikoli teplo ohně, ale kouř to je, který zabrání zmrznutí květů.

Byl jednou čas, kdy duše lidská byla zrovna takovým předčasně vypučivším květem, jejž mrazy osudu ohrožovaly a trýznily. Lidská bytost choulila se v koutku jeskyně a její duše zkomírala úzkostí a strachem. I zželelo se Velkému Zahradníku něžných květů a udělal lidem oheň. Vesele zapraskala hranice, kouř se z ní vyvalil a pryskyřičný zápach žhoucích drv vypudil z člověka tíseň a strach. S jasem ohně v očích a s jeho teplem v srdci směle se postavil člověk proti všem úkladům života — květ jeho duše byl zachráněn.

Člověk vážil si ohně, ctil jej a přikládáním nových hořlavin si jej udržoval. A když zbloudil, byla to vůně kouře, která ho přivedla vždy opět k vatrám jeho spolubratrů.

Od těch dob se mnoho změnilo. Oheň byl prozkoumán a spoután a přinucen sloužiti člověku. Malá krabička ukryta v oděvu člověka chová v sobě několik desítek zárodků ohňů. Leč nejen oheň, ale i Velký Zahradník byl zdánlivě spoután. Malá krabička, skřínka anebo kniha jej v milionech dílcích prý obsahuje. Ten, jenž člověku dal oheň, byl i s ním uzavřen do šerých, studených chrámů.

Avšak podivno! Čím více je oheň spoutáván, tím — zdá se — více tísně a strachu se v člověku probouzí. Jako by tu byla jakás osudová souvislost.

A duše cítí, že Velký Zahradník nepřijde již více, aby jí udělal nový oheň a proto jde za Ním do zešeřelých chrámů, klesajíc pod tíží tísně a úzkosti. V nepatrné nádobce kaditelnice žhne malý ohýnek, vůně kadidla naplňuje však celý chrám a to musí stačit lidské duši, aby aspoň částečně se své tísně zbavila. Vůně pryskyřice vycházející z kouře kaditelnice vyvolává v ní představu velké hranice a tato pouhá podvědomá vzpomínka ji povznáší až ke zdroji klidu, síly a jistoty.

Toto povznešení trvá však jenom chvíli, člověk opustí chrám a chlad života vyvolá hned jinou představu, představu ponuré jeskyně a strachem a úzkostí v ní zkomírající duše.

Kadidlo, více kadidla! — radí tu kdosi.

Světlo, více světla! — volá jiný.

Boha, více Boha! — žehrá opět jiný.

Hluk vzrůstá, volání a nářky se zesilují tak, že již není slyšet jasného slova. Tím spíše zaniká hlas mužů pokoje a lásky, kteří kráčejíce zástupem hlásají:

Vyjděte z labyrintu světa, ráj je ve vašem vlastním srdci! Království boží není oj, tuto nebo tamto, ale je ve vás! Světlo, Boha i vůni zašlých věků hledejte v sobě!

Duše lidská, poznej svou velikost, poznej svou sounáležitost s Vesmírem, uvědom si svůj příbuzenský poměr s Nejvyšším a odvrhneš od se kaditelnice a všechny ty skřínky a klícky Ne-

ohraničitelna jako směšné hračky. Hranice božího ohně zaplane pak ve tvém nitru a jeho světlo, žár i vůně stane se majákem ostatním.

Jednotlivci slyší hlas oněch mužů a nastupují cestu klidu, radosti a lásky.

Ze Svobodného bratrství.

Z Prahy. Jak známo, vydáváme každý týden buď „Cesty a cíle", nebo zvláštní kalendářík, v kterém je vždy uvedeno týdenní heslo se všemi oznámeními na každý den. Dále všechna důležitější oznámení a „Meditace". Mnozí kupují tento kalendář jen pro tu meditaci a velmi se na ni vždy těší.

Tento týden jsme vydali spisek o r e l a x a c i. Jsou to návody, jak se zbavit nervosity, rozčilení, nespavosti a jiných nežádoucích stavů Stojí Kč 2·—.

Kdo z vás chce činit dobro, upozorňuj na knihu „Manželství", vydanou Svobodným bratrstvím.

Prof. Rádl v Kladně. O svých dojmech z přednášky, kterou měl prof. Rádl v Kladně, píše nám jeden člen toto:

Nedávno přednášel zde p. prof. Rádl. Přednáška měla se konati v tomtéž sále, v němž mívá SB. svá shromáždění a který bývá přeplněn, ale jelikož se dostavilo jen asi 50 posluchačů přestěhovali se do malého sálu. Pan prof. Rádl kritisoval ve své řeči všechny církve a mám ten dojem, že nade všechny vystavoval církev římsko-katolickou. Mezi jiným řekl, že Volná myšlenka pracovala sice pokrokově, ale dnes již nemá významu. Československá církev neví dosud co chce a jiného tu nic není. — Pan profesor neví asi nic o našem Svobodném bratrství. Není mu známo, že naše přednášky jsou zde na Kladně ze všech nejčetněji navštíveny. To „nic", co podle prof. Rádla není, má asi lidstvu víc co dát než všechny jím doporučované církve dohromady. Co soudí o tom bratří v Praze? A Ty, bratře doktore?

Srdečně Tě zdraví M. M.

Vůdce maďarských unitářů Josef Ferencz zemřel 27. února t. r. v Kluži ve věku 94 let. Byl nadmíru činným, zastával a spravoval několik set unitářských obcí až do konce svého života a patří k nejvýznamnějším osobnostem unitářského světa. Jeho unitářský katechism dostal se do ruky br. Čapkovi již před 40 lety a dosud nachází se v jeho knihovně. Když později slyšel dr. Ferencz o Svobodném bratrství měl z toho velkou radost a nechybělo mnoho abychom ho i v Praze vítali. Budiž čest jeho památce, následujmež jeho skutků!

Nová směrnice ve školství americkém. Dnes zkoušejí v Americe ve školství čtyři metody: 1.) ústřední metodu, 2.) soustavu daltonskou, 3.) soustavu, řečenou Winetka, 4.) školu, zvanou Garry, jindy uváděnou pod názvem platonova škola. Všechny tyto metody mají společnou filosofickou základnu, filosofii John Deweye. Centralisující škola je nazývána také Návrh a má jeden a týž předmět, nikoli skatulkování předmětů. Okolo jedné ideje kupí a rozvíjí se všechno vyučování. Čtení, psaní, počítání a kreslení dostavilo se samo sebou, jako nevyhnutelná pomůcka. Vyvolili si jako návrh na př. cestu kolem světa. Potom kreslili lodi, vyřezávali je ze dřeva, modelovali je z hlíny. Nakládali na ně kávu a zboží ostatních druhů a vysílali je na cestu kolem světa. Žáci byli rozděleni na skupiny podle toho, koho představovali, podle zvoleného povolání. Carleton W. Wasburn praví, že budoucnost lidstva závisí na výchově mládeže. Hledí probuditi všechny tvořivé síly dětské a to při učení ve skupinách. Určí nejmenší míru znalostí a vědomostí, jichž žáci musí dosáhnout. A toto minimum musí se státi na sto proc. majetkem žactva. Zavádí se samoučení a samokontrola.

Hrdinství a láska. Při nedávném obrovském požáru ve Fallriveru v Americe, kde moře plamenů proměnilo celé město v peklo, z něhož lidé prchali v nočním oděvu, vyznamenalo se 160 telefonistek. Děvčata seděla u aparátů do poslední chvíle a pokud jediná linka fungovala, alarmovala všechna okolní města. Kanceláře poštovního úřadu podobaly se už peci a teprve hasiči vysvobodili ráno dívky ze strašlivého vězení.

Záhonek rozmaru.

Lisabonský patriarcha vydal pastýřský list s výzvou, aby duchovenstvo ve všech kostelích modlilo se za déšť. Denní tisk přičinil k tomu poznámku: „To snad proto, že kázání jsou tak suchopárná!?"

*

Děvčátko si hraje se svými panenkami na vyučování náboženství a poučuje je: „Poslyšte děti! Bůh stvořil Adama a když se moc nudil tak mu vyňal mozky a stvořil krásnou paní."

*

Skrblík: „Je mi nesmírně líto, že se nemohu zúčastnit vašeho dobročinného koncertu, ale duchem budu s vámi." — „Znamenitě," odvětí prodavač; „a kde si přejete, aby váš duch seděl? Máme lístky po 10'-, 15'- a 20'- Kč."

*

„Třicet let kostelníkem! To jste musel slyšet hodně kazatelů!" — „Ano, slyšel jsem jich hezkou řadu. Byli dobří kazatelé a byli špatní; více bylo těch špatných. Ale díky Bohu, jsem dosud ještě křesťanem."

*

V americké nedělní škole vypravuje učitelka o činnosti misionářů mezi lidožrouty a pak se táže: „Co myslíte, že musí takový misionář naučit lidožrouty?" Na to malý Bill čiperně odvětí: „Prosím, musí naučit, aby se stali vegetariany."

*

Dětské nápady. „Vítr to je vduch, který má naspěch, viď maminko?" — „A kam se poděje hudba, když se přestane hrát?" tázal se pětiletý filosof. — Malá Anička vidí kterak se sjíždějí elektriky do remisy: „aha, ony tam chodí hajat," poučuje sama sebe. — „Které moderní vynálezy pozvedly lidstvo nejvýše?", táže se učitel dvanáctiletého Karla. „Výtah a budíček", zní odpověď.

*

Francouzská žena, kterou trápila otázka pekla, ptala se kněze, je-li peklo. Vtipný kněz odpověděl: „Peklo je, protože to církev učí, ale Bůh je tak milosrdný, že je nechává prázdné.

TÝDENNÍ KALENDÁŘ S.B.

18. března: (*Neděle*) **9·15.** NEDĚLNÍ ŠKOLA SB. ve velkém sále Slovan. ostr. Řídí br. Pražák. Předmět: Být sobě věrným.

10·30. HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB. ve velkém sále Slovanského ostrova. Čtení z velkých autorů. Hudbu řídí br. Pravoslav Sádlo. Smyčcové kvarteto: 1.) Mozart: Alegro z kvarteta D-dur. 2.) Mozart: Allegretto z kvarteta Es-dur.

PŘEDNÁŠKA. Přednáší dr. N. F. Čapek: Vibrace lásky.

15·45. SHROMÁŽDĚNÍ SB. *v Mikulášském kostele* na Staroměstském nám.

Téma kázání br. Čapka: Obětí k požitku.

19. března: (*Ponděli*) CVIČENÍ ZPĚVU, Karlova 8. Řídí p. Esop.

20. března: (*Úterý*) **19·30.** VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ v palácí Radio na Vinohradech, Fochova tř., velký sál. Společné zpěvy. Zodpovědění dotazů.

PŘEDNÁŠKA dr. N. F. Čapka: Vibrace lásky.

21. března: (*Středa*) **19·30** KLUB MLADÝCH ŽEN v Karlově ul. 8. Vede ses. Čapková.

22. března: (*Čtvrtek*) **14·30** PORADY br. Čapka. Karlova 8.

19·30. SCHŮZE UČITELŮ NŠSB. Vede br. N. F. Čapek.

23. března: (*Pátek*) **20.** MLÁDEŽ SB. v Karlově ul. 8.

25. března: (*Neděle*) **9·15.** NEDĚLNÍ ŠKOLA SB. ve velkém sále Slovanského ostr. Řídí br. Pražák.

10·30 HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB. ve velkém sále Slovanského ostrova. Téma přednášky dr. N. F. Čapka: Vztahy člověka k vesmíru.

15·45. Shromáždění SB. v Mikulášském chrámě na Staroměstském náměstí. Téma kázání dr. N. F. Čapka: Mír v duši.

„Unitaria", tiskárna Svobodného bratrství, Praha.